

Melinda Ivanov

HÓTÜNDÉR

1. rész

I.

A bombázók jöttek elsőnek.

Fekete árnyékok lepték el az eget, és legalább hat, különböző felségjelzéssel ellátott, mindenféle típushoz tartozó gép közös kötelékekben repülve sötét barázdákat szántott a felhőkbe. Aztán zuhogni kezdtek a bombák.

Süvítettek a levegőben, aztán majdnem egyszerre csapódtak be, mintha csak földrengés rázná a város romjait. Föld, törmelék, betondarabok, és halottak szálltak a nyomukban a levegőbe. Mire az első raj megfordult, érkezett a nyomában a következő.

Megszóltak a légvédelmi ütegek, tüzet okádva küldték fel lövedékeiket a támadók közé az égbe. Valaszul valahonnan a messzeségből feldübörögtek a hosszú hatótávolságú ágyúk. A mennydörgésszerű robaj immár egyhangú káoszba torkollt, és minden oldalról a pusztítás iszonyú zenéje szólt.

Egy találatot kapott gép füstöt okádva maga mögött orral lefelé a föld irányába zuhant; felette kinyílt a pilóta

gombaszerű ejtőernyője, amit szinte azonnal cafatokra szaggattak a lentől érkező lövedékek a katona testével együtt.

A sajátjaik, mint mindig, ezúttal is késtek. Amint végre megérkeztek, zümmögő rajként a bombázókra vetették magukat. Szinte azonnal felbukkantak a szintén több országot képviselő vadászgépek odafönt, és le vadászták őket.

Aztán megindultak a harckocsik is. Az angoltól a francián át a ki tudja még, milyenek keresztül katonás rendben haladtak egymás mellett, kissé szétszakadozva, és tüzeltek mindenre, ami mozgott. Az egykori város előtt kötelékben várakozó saját tankjaik szerencsétlenül próbáltak szembeszegülni velük, de nem volt esélyük az ellenállásra. Idő kérdése volt csak, hogy a nagyobb, és több tűzerővel szemben meddig állják a sarat.

Mint annak idején Sztálingrádnál, most is egyetlen esélyük volt: a saját embereik. Abból tényleg nekik volt több.

A tiszt fegyvere eldőrdült, és a különféle fedezékek mögül felbukkantak az addig rejtőzködő gyalogosok. Az ellenfélnek még mindig volt annyi tartaléka, hogy az övéik csak a tankok mögött jöttek – ők is többféle egyenruhában, de egy közös akarattól mozgatva követték a bombázókat, vadászgépeket, és harckocsikat. A rommá lett városban felkepeltek az elrejtett orosz géppuska fészkek, és dolgozni kezdtek a rejtőzködő mesterlövészek.

Az egyesült európai nemzetek, és az amerikaiak összevont hadereje vonult fel immár egységesen Oroszország anyácska ellen, nekik pedig semmi más nem volt a kezükben, csak ami 1943-ban.

Hogy a hazájukat védik.

Üvöltözés, és halálsikolyok vegyültek a szüntelen robajlásba, némelyik túlharsogta még a szakadatlan robbanásokat is, a bombák süvöltését, és a vadászgépek sívítását. Az első tankok átjutottak a szakadozott védvonalon, és behatoltak a rommá lőtt utcákra. Ha kell, egyenként tisztítanak meg minden utcát, minden házat, és minden sarkot egész Oroszországban, egészen az északi tenger partjáig. Ha kell, mindenkit megölnek. Ezzel most már a megtámadottak is tisztában voltak.

Eleredt a hó.

Méltóságteljes, nagy pelyhekben hullott, mintha Oroszország anyácska fájdalmában jéggé fagyott könnyeivel siratná elesett gyermekeit.

Ez azonban mostanában már sokkal, de sokkal rosszabbat jelentett, mint valamikor régen, amikor még úgy hitték, a tél az ő barátjuk, és a Jégkirálynő mindentől megvédi őket. Manapság immár az a szóbeszéd járta: ha havazik, előjönnek a Hótündérek – és akkor bárki is vagy, véged.

Az első harckocsi bekanyarodott az ő területükre; mellette hasaló társa feltérdelt, és a vállára emelte a páncéltörőt.

A következő pillanatban vér fröccsent a tarkójából a frissen hullott hópelyhekre, és a homlokán jött ki az agya. Arccal előre a barikádra esett.

Mögöttük a szakadó hóesésből felbukkantak a hírhedt Hótündérek.

A tervezett roham a tankok ellen fejvesztett menekülésbe torkollott; lehetetlen volt bejutni a hátuk mögé az ostromlott városba, ezek mégis megtették, és mielőtt az oroszok észbe kaptak volna, már bele is kezdtek a megszárlásba. Minden összeomlott. A szakadatlan fegyverdörgés, és robbanások sorozata, a felcsapó lángok, és ordítás egyetlen nagy elárult, fájdalmas halálsikolyba olvadt össze.

A menekülő orosz katonák azt se tudták, ki, vagy mi ellen harcoljanak. Szedett-vedett felszerelésükben ők maguk könnyű célpontok voltak még ebben a káoszban is, míg a fehér alakok egyszerűen eltűntek a hóesésben.

Alekszej elesett. Megcsúszott lyukas bakancsa talpa a fagyott törmeléken, és előre zuhant, vállal neki az éles, törött beton peremnek. A fiatal férfi arcát azonnal elöntötte a vér, elhomályosult előtte minden. Sisakját már rég elvesztette, hirtelenszőke haja, amit anyja annyira szeretett, mert apjából csak ennyi maradt neki utána, az arcába zúdult, és karmazsinmaszatosan a bőrére tapadt. A társai futottak tovább; Maxim, a barátja kétségbeesetten próbálta talpra állítani, és valamit ordibált neki a